

Hattinger-Klebasko Gábor versei

Komlóska

*Ha egyszer szobrot állítasz nekem,
ne miattam tedd, hanem Komlóskaért,
mert minden emlékmű példamutató.*

Belőled nem hiányzik a gyöngédség,
az a bizonyos fenség,
mitől méhedben megfogant a költő,
hát fenséged gyöngédség.

Benned meg van a gyöngédség,
a bizonyosság én magam vagyok rá,
hogyan megszültél engem,
ez téged tesz egyre nagyobbá.

Tenyereből nem hullat költőt,
meddő földekre az örök magvető,
mint, ahogy sziklába se ültet búzát,
s mert nagyságod önzetlen, rád ez terhelő.

De vigyázz, meg ne fosszanak tőled,
hadd szépítsem tovább az orcád,
így őrizd sugarad ragyogását,
s én válladra vetem a magam bíborát.

Szólni akarok

Mindenkihez akarok szólni, mindenkhez,
kiknél már elszigetelődtek az érzelmek,
kiknek gondolatviláguk nagyon régen
találkozott, és akiknél az igazság már csak
valamiféle hamis kegyelet, ahol féktelenül
száguld az ősgyűlölet.
Önmagamhoz szólnék először?

Komlósán hagyott lakat

*Azon férfiaknak,
akik Komlósán házasodnak*

Ez itt egy olyan szép hely Zemplénben,
hol nem rejtnek lakatot szekrényben.
Te se rejtsd el, akaszd fel e rácsra,
gondolj szép, szíved választottjára.
S dobd el e lakat kulcsát örökre,
hogy szerelmed, sose menjen tönkre.

Komlósára gondolj, s ne a nőkre!

A gyűlölet

A gyűlölet nem ismer tényeket,
módjában áll, leszögezi őket.
Száz lángnyelv támad, száz karjával,
ez az egyszerűbb, üvölt lángjával.

Fegyverekkel él és száz fejével,
ijesztő karmokat nyújt félelmével,
tombol homályban, s szórja villámait,
misem fenségesebb, éli álmait.

A múzsám

Az én múzsám
higgyen, szeressen,
daloljon és imádkozzon,
mert ezért van.
Hát ne korlátozzátok őt,
és általa a költőt,
mert nem marad benne
semmi, ami emberi lenne.